

Se on niin kauhean tarkka hevosestaan...

Tuli sitten asutuksi 2,5 vuotta pienellä maalaispaikkakunnalla syrjäseudulla. Paitsi että löysin itsestäni piintyneen kaupunkilaisen, opin myös jotain hevosen omistamisesta.

Koska pienessä yhteisössä kaikki ovat tietävinään kaikkien asiat, pääsin nimittäin itsekkin juoruilun kohteeksi. Parisuhteestani ei ilmeisesti saatu aikaiseksi riittävän muhevaa juttua, mutta äkkiäkös keinot keksittiin. Jo ensimmäisenä kesänä törmäsin tietoon, että henkilö – jota en ollut ikinä tavannut ja joka ei edes ollut hevosihmisiä – levitti juttua, että olen ”niin kauhean tarkka siitä hevosestani”...

No, pitäisikö juorusta ihan pahastua, pohdin. Tottahan väite on. Olen tavallinen harrastajaomistaja ja hevoseni on tavallinen harrastehvonen vailla suuriakaan erityisvaatimuksia. Perushoidon pyrin hevoselle kuitenkin järjestämään huolellisesti enkä ymmärrä, miksi en yrittäisi. Hevonenhan on evoluution ihme, joka voi sairastua syötyään liikaa tai oltuaan syömättä, liikuttuaan liikaa tai oltuaan liikkumatta ja niin edelleen. Olen se henkilö, joka tuntee hevosen vuosien ajalta. Jos minä en pystyisi ja pyrkisi tekemään sen olotilasta ja habitudeista päätelmiä ja päätöksiä, kuka sitten?

Pikemminkin kaipaan koko ajan lisää tietoa ja taitoa – ollakseni vielä entistäkin huolellisempi!

Toisaalta juorun moralisoiuus ärsytti enemmän kuin viitsi ulospäin näyttää. Ratsuhevonen on harrastus, johon omistaja satsaa merkittävästi aikaa, rahaa ja tunteitakin. Jos nuo hevoseen menevät eurot eivät muuten tunnu jonkun kukkarossa (tai tallilla vietetyt tun-

nit parisuhteessa), suosittelen ryhtymistä ammatinvalinnan ohjaajaksi tai ainakin antamaan pari hyvää vinkkiä! Omassa lompakossani ne ainakin tuntuvat, ja niille odottaisi kyllä saavani vastinetta, näin kaupankäyntikielellä ilmaistuna. Vähintään odottaisi saavansa rauhan harrastaa sillä intensiteetillä kuin haluaa, niiden periaatteiden mukaan joihin parikymmentä harrastusvuotta ovat johtaneet.

Ja eikö sitä paitsi ole parempi olla tarkka siitä omasta hevosestaan kuin vaikkapa naapurikarsinan asukista? Kanssaharrastaja, jolta oma ja vieras hevonen menevät paremman kerran sekaisin, ei valitettavasti ole harvinaisuus. Ja jos haluaisin oikein sanoa kärkevästi, väittäisin, että tuskinpa monellakaan muulla alalla kuin tallipalveluissa on yhtä iso riski törmätä palvelujentarjoajaan, joka on vakuuttunut saavansa komennella asiakkaitaan.

Eipä silti, onpa joku joskus väittänyt, että hevoshommissa huumori kuulemma auttaisi. Saattaa olla, pitääpä joskus kokeilla! Sitä päivää odotellessa pysyn vakuuttuneena siitä, että hevostalli on nykyisen oma huone. Meillä on valinnanmahdollisuuksia ja vapaus, mutta harvalla kai elämä on kokonaisuudessaan täydellisesti hanskassa ja järjestyksessä. Hevosenomistajana pääsee, jos ei oman elämänsä, niin ainakin hevoseensa elämän herraksi.

MARIANNE ROIVAS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net